

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

Δεκέμβριος 2020

ΡΕ ΤΙ ΜΟΥΓΓΑ ΠΟΥ 'ΧΕΙ ΠΕΣΕΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΑΣΚΕΣ!

Η πορεία της ιατρικής μάσκας στις κοινωνίες και τη ζωή μας, ξεκίνησε τον περασμένο Φλεβάρη καθώς ο διαβόητος ιός πλησίαζε επικίνδυνα τα Νότια Βαλκάνια. Πρώτα, παρουσιάστηκε σαν ένα εργαλείο μάλλον άχρηστο για την προστασία απ' τον ιό.¹ Έπειτα, η χρησιμότητα της μάσκας άρχισε να αναδύεται, όχι όμως με την ιατρική έννοια αλλά ως τρόπος να επηρεαστεί προς την κατάλληλη κατεύθυνση η ψυχολογία της κοινωνίας μας.² Στη συνέχεια, η μάσκα έγινε ανεκτίμητη κι η μασκοφορία έγινε υποχρεωτική, μονάχα όμως για την εργατική τάξη. Και τελικά, καταλήξαμε να έχουμε φάει στη μάπα υποχρεωτική μασκοφορία όπου σταθούμε κι όπου βρεθούμε! Απορούμε, λοιπόν. Γιατί η λαμπρή πορεία αυτού του μυστηριώδους αξεσουάρ, απ' την περιφρόνηση στην πανταχού παρουσία, διεξήχθη στα βουβά, χωρίς καμία συζήτηση γύρω απ' τις προεκτάσεις της μάσκας, την ιστορία της, τις επιπτώσεις της; Οι «μαχητικές οργανώσεις» που υπερασπίζονται τα «δίκαια του λαού και τα δικαιώματά του», δεν βρήκαν μια κουβέντα να πουν για το συγκεκριμένο ζήτημα, που αν θέλετε τη γνώμη μας, είναι κομμάτι σημαντικό;

Κομματακι σημαντικό, μάλιστα! Αναλογιστείτε τις φορές που κάποιος είχε το θράσος να σας πει ότι δεν φοράτε σωστά τη μάσκα σας. Αναλογιστείτε τις φορές που το αφεντικό σας, σας ανάγκασε να βαράτε δεκάωρα με μάσκα ενώ ο ίδιος καμία διάθεση δεν είχε να τη φορέσει. Αναλογιστείτε τις φορές που συναντήσατε κάποιον κατά τη διάρκεια μιας παράνομης βόλτας και δυσκολευτήκατε να καταλάβετε αν πρόκειται για ρουφιάνο αφού τα μούτρα του ήταν κρυμμένα πίσω απ' τη μάσκα. Αναλογιστείτε, τέλος, τις φορές που όλοι τριγύρω είχαν τις μούρες τους καλυμμένες, σαν να μην τρέχει τίποτα, με αποτέλεσμα τα πάντα να φαντάζουν παρανοϊκά. Αναλογιστείτε όλα τα παραπάνω, όχι σαν παράπλευρες απώλειες μιας διαδικασίας που αφορά τη δημόσια υγεία, αλλά σαν τους πρωταρχικούς στόχους μιας διαδικασίας πέρα για πέρα πειθαρχικής. Το αβαντάρισμα των ρουφιάνων κι ο εξοπλισμός τους μ' ένα σωρό μικροεντολές για πάσα χρήση· η εμπέδωση της ιεραρχίας απ' τον χώρο εργασίας ως τον δημόσιο χώρο· η με το ζόρι ομογενοποίηση όλων μας ώστε να είναι αδύνατο να ξεχωρίσουμε τους δικούς μας· η παράνοια κι η αίσθηση μοναξιάς που επιβάλλονται αναγκαστικά. Όλα τους είναι αποτελέσματα της μάσκας, όχι ως μέσου προστασίας, αλλά ως στολής και μάλιστα υποχρεωτικής, σαν

αυτή που σου δίνουν στον στρατό, στη φυλακή και στο ψυχιατρείο.³

Κι όμως! Οι «μαχητικές οργανώσεις» αποφάσισαν ότι όλα αυτά δεν αξίζουν την προσοχή τους, ούτε και τη δική μας, οπότε και δεν έβγαλαν τιμωριά για τη μασκοφορία. Ε, η συγκεκριμένη βουβαμάρα μάς φαίνεται εξαιρετικά ύποπτη. Και λέμε να σας πούμε τους λόγους. Γιατί νομίζουμε ότι αυτή ακριβώς η σιωπή είναι οργανωμένη και λαμβάνει χώρα με σχέδιο που περιλαμβάνει όλο το φάσμα του πολιτικού μας συστήματος, των «μαχητικών οργανώσεων» συμπεριλαμβανομένων. Τελικά, καταλήγει να γίνεται εκκωφαντική προσταγή, με τον ίδιο τρόπο που ένα σωρό άλλες προσταγές έχουν ξεπηδήσει τελευταία στη ζωή μας.

Πρώτα απ' όλα, η ίδια η ιστορία του κρατικού αξεσουάρ που μας απασχολεί βρίθκει από σκοτεινά σημεία που θα έπρεπε να γεννούν προβληματισμούς σε κάθε μέλος μαχητικής οργάνωσης. Όχι μονάχα η πρόσφατη ιστορία της εφαρμογής της μασκοφορίας στην Ελλάδα που είναι γεμάτη από τσακωμούς μεταξύ ειδικών για το αν έχουμε να κάνουμε με κάτι τελειώς άχρηστο, μ' ένα εργαλείο για καλλιέργεια φόβου και παράνοιας ή για κάτι που έχει τελικά ιατρική αξία. Αλλά και η ίδια η ιστορία της γέννησης της μάσκας στις αρχές της προηγούμενης χιλιετίας που την αναδεικνύει ως σημείο επαφής μεταξύ ιατρικής και δημόσιας τάξης.⁴ Απ' ό,τι φαίνεται όλα αυτά διέφυγαν απ' τα μάτια των μαχητικών αναλυτών.

Πέρα, ωστόσο, από την ιστορία, υπάρχουν πολύ πιο χειροπιαστά και πρόσφατα παραδείγματα για την πειθαρχική λειτουργία της μασκοφορίας. Ένα παράδειγμα; Την ίδια ώρα που στον δημόσιο λόγο διεξαγόταν η συζήτηση για την υποχρεωτική χρήση μάσκας στα σχολεία, παράλληλα συζητιόταν και η επαναφορά της υποχρεωτικής στράτευσης στα δεκαοκτώ. Τα δύο ζητήματα παρέμειναν πλήρως ασύνδετα από όλους τους αναλυτές, τόσο δεξιούς όσο κι αριστερούς. Κι όμως, σ' εμάς μοιάζουν άρρηκτα συνδεδεμένα. Η μάσκα ως στολή, έχει κρατικά χρήσιμες πειθαρχικές λειτουργίες ενώ παράλληλα παρεμβαίνει ανεπαίσθητα σε κοινωνικές δυναμικές με τρόπο που πολύ συμφέρει τα αφεντικά και τους ρουφιάνους τους. Φυσικά, κάθε στολή επινοημένη απ' το κράτος και τους υπαλλήλους του, τους ίδιους στόχους επιτυγχάνει, πόσο μάλλον η στρατιωτική που είναι δοκιμασμένη επί αιώνες.

ANTI FA SPEA KING

Οπότε το όλο ζήτημα μπορεί να γίνει αντιληπτό και ως εξής: Από έξι χρόνων θα μαθαίνετε να πειθαρχείτε μέσω μάσκας και στα δεκαοκτώ τα μαθήματα εντείνονται με πιο αποτελεσματικές φορεσιές όπως τα χακί. Κιχ για όλα τούτα οι «μαχητικοί αναλυτές»...

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η εργατική τάξη ολόκληρης της χώρας, μαθημένη ν' αναγνωρίζει από ένστικτο και μόνο τις απόπειρες πειθάρχησης και υποτίμησής της, φρόντισε απ' την πρώτη στιγμή να καταστήσει σαφή τα αισθήματά της απέναντι στη μάσκα. Στους χώρους εργασίας η μάσκα φοριέται πιο συχνά στο πιγούνι παρά ψηλά στη μύτη. Και φυσικά στις πλατείες και στα πάρκα, στα μέρη δηλαδή που η εργατική τάξη λογαριάζει για δικά της, οι μάσκες είναι πιο δυσέυρετες κι από μπίρα μετά τις δώδεκα εν καιρώ καραντίνας. Με δυο λόγια, όσοι κι όσες σπρώχνονται διαρκώς στον πάτο, ψιλιάστηκαν απ' την πρώτη στιγμή με τον έναν ή τον άλλο τρόπο ότι το κόλπο δουλεύει εναντίον τους κι αρνήθηκαν να συμμετάσχουν, γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια τις συστάσεις για μασκοφορία ακόμα κι υπό την απειλή του προστίμου. Ούτε το γενικευμένο εργατικό μίσος έπεσε στα ραντάρ των μαχητικών οργανώσεων και των αναλυτών τους, όμως.

Φυσικά και δεν κατηγορούμε τους αριστερούς για αφέλεια, παρά μόνο για πλάκα. Γιατί αντιθέτως το πράγμα έχει πίσω του σχέδιο, πιο συμπαγές κι από μπετόν-αρμέ. Οι πάσης φύσεως μαχητικές οργανώσεις, με σχέδιο αποσιωπούν την ιστορία του κρατικού αξεσουάρ πειθάρχησης. Με σχέδιο συσκοτίζουν τους παραλληλισμούς με την υποχρεωτική στράτευση. Και φυσικά με σχέδιο κωφεύουν μπροστά στα «γαμώ τη μάσκα και την καραντίνα» που ξεπηδάνε από κάθε πάρκο και κάθε πλατεία της χώρας ολόκληρης. Την ίδια στιγμή, φροντίζουν πάση θυσία να μην ανοιχτεί καμιά δημόσια συζήτηση γύρω απ' όλα τα παραπάνω θέματα και δεν διστάζουν καθόλου να μας μοστράρουν με πράξεις τη γνώμη τους για τη μασκοφορία: οι μασκοφόροι σπάνια λείπουν από τις αφίσες των αριστερών και η εφαρμογή «όλων των απαραίτητων μέτρων» στις πορείες τους εξυπακούεται. Κι έτσι, χωρίς πολλά-πολλά λόγια, χωρίς να τεθούν ερωτήματα και να γεννηθούν αμφιβολίες, η αριστερά, συμμετέχει με τα μπουνιά στο κρατικό σχέδιο «φορέστε σ' όλους μια στολή να το βουλώσουν», με τρόπο ιδιαίτερα αποτελεσματικό. Αναρωτιόμαστε, βέβαια, πώς αντιμετωπίζεται το ζήτημα στο εσωτερικό τέτοιων οργανώσεων. Το κοντινότερο που μπορούμε να φανταστούμε είναι τα οικογενει-

ακά χριστουγεννιάτικα τραπέζια, που είναι κι επίκαιρα: όλοι ξέρουν ότι παίζουν χοντρά ζητήματα και ταυτόχρονα όλοι ξέρουν ότι αυτά δεν πρέπει να τ' ακουμπάς και προσποιούνται τους ανήξερους...

Εμείς, πάντως, που τα οικογενειακά τραπέζια τα σιχαινόμαστε σχεδόν απ' τα γεννοφάσκια μας, καμία διάθεση δεν έχουμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα των αριστερών. Όχι απλά ακουμπάμε τέτοια απαγορευμένα ζητήματα γύρω απ' τα οποία απλώνεται μυστηριώδης σιωπή, αλλά τα κάνουμε φύλλο και φτερό. Άλλος δρόμος δεν υπάρχει! Αλλά, δεν είναι εύκολος δρόμος. Έχει δουλειά: δουλειά για ν' ανακαλύψουμε την ιστορία όσων ζούμε, δουλειά για ν' αποκρυπτογραφήσουμε τον λόγο των ειδικών, δουλειά για να δούμε τις κατευθύνσεις που δείχνουν οι αρνήσεις της τάξης μας. Όχι μονάχα για τις μάσκες, αλλά για όλα όσα θεωρούνται δεδομένα στους καιρούς μας. Αντίστοιχη μούγγα βασιλεύει γύρω από κάθε ζήτημα που θα έπρεπε να κουβεντιάζουμε! Κι όσο περισσότερο αρνούμαστε να ριχτούμε με τα μούτρα στη δουλειά, τόσο περισσότερο θα τρώμε στη μάπα τα πάντα μεταμορφωμένα σε ακατανόητες πλην όμως καθολικές προταγές. Από την άλλη, όσο προσπαθούμε να τα φέρουμε βόλτα, τόσο θα συνειδητοποιούμε, ότι αυτός ο κόσμος ποτέ δεν γύριζε γύρω απ' τα κρούσματα και τις διασωληνώσεις, αλλά πάντα γύρω απ' την εργασία, τον διακρατικό ανταγωνισμό και τον ταξικό πόλεμο. Κι αυτό το τελευταίο, είναι κάπως παρήγορο μέσα στη γενική τρέλα.

1. «Οι απλές μάσκες δεν προστατεύουν από την λοίμωξη και επιπλέον δίνουν μια ψευδή αίσθηση ασφάλειας». Ευφροσύνη Γκρανιά Κλώτσα στο «Αυτός ο ιός δεν θα εξαλειφθεί εύκολα», Καθημερινή, 27/04/2020.

2. «Το βασικό πλεονέκτημα της μάσκας είναι ότι συντηρεί την αίσθηση ότι υπάρχει πρόβλημα, δεν μας αφήνει να ησυχάσουμε, δηλαδή βοηθάει την ψυχολογία μας», Χρυσόστομος Λουκάς, Στο Κόκκινο, 30/04/2020.

3. Για μια πολύ πιο εκτενή ματιά στις λειτουργίες της μάσκας ως στολή, ρίχτε μια ματιά στο «Μάσκα Χαμηλά, Δικά μας Παιδιά» που δημοσιεύθηκε στο Antifa #72.

4. Η ανάδυση της μάσκας στην μακρινή Κίνα κι οι προεκτάσεις της περιγράφονται στο Μάσκες, Επιδημίες και Κρατική Πολιτική, Χρήστος Λυντέρης, εκδ. Antifa Scripta, 2020.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο Jazra Khaleed επιχειρεί για πρώτη φορά μια πραγματική μετάφραση του Fuck The Police:

φακ δε πολίς απ' την κυψέλη σηκώνεται καπνός
ένας ιρανός βρίσκει μεπλά γιατί είμαι μελαμψός
όχι το σωστό το χρώμα αυτό που εγκρίνει η ελλάς
ο κάθε κοιλαράς караβανάς νομίζει ότι έχει εξουσία
να πυροβολά στο ψαχνό να σκοτώνει τη μειοψηφία
όποιον έχει άλλη θρησκεία ή ζει στην αλητεία
ρε γάμα τους δεν είμαι γω κείνο το αλάνι
που ένα γουρούνι με σήμα κλομπ & γκάνι
θα κάνει του αλατιού θα στείλει στην ψειρού
απ' τη θέση του οδηγού θα του ξηγήσω τι & που
η γλώσσα πάει ροδάνι μοιάζει με καπνισμένη κάννη
ο τσέος μέντες κλάνει δεν ξέρει τι να κάνει
στήνει μια πλεκτάνη μου την πέφτει επειδή 'μαι νεαρός
με καινούριο κινητό ναπαίρι & αλυσίδα μεχρυσό
φύλλο & φτερό τ' αμάξι κάνει μες στη μηχανή κοιτά
νομίζει κάθε ιρανός πουλά ναρκωτικά
για ντιτζέι
δυνάμωσε τον ήχο θέλω ό,τι πω να ακουστεί
φακ δε πολίς

Jazra Khaleed, *Μα είν' αυτό ποίηση;*, έκδοση του περιοδικού Τεφλόν, 11/2020.